4) Трябва ли разпоредбите на член 2 във връзка с членове 9 и 11 от Директива 2000/78, както и във връзка с членове 21 и 47 от Хартата да се тълкуват в смисъл, че

при наличие на дискриминация, основана на възраст, по отношение на съдиите в действащия като последна инстанция съд на държава членка, дължаща се на понижаването на възрастта за пенсиониране (пенсионната възраст) от предвидените дотогава 70 на 65 години, този съд, когато разглежда дело в състав, включващ съдия, за когото тези национални дискриминационни норми пораждат последици и който не е изразил желание да се възползва от новата пенсионна възраст, е длъжен, за да се произнесе по предварителния въпрос относно съдебния състав, да откаже да приложи националните разпоредби, които са в противоречие с Директива 2000/78 и с член 21 от Хартата, и да продължи да заседава с участието на този съдия, когато този подход е единственият резултатен начин да се осигури ефективна съдебна защита на правата, които съдията черпи от правния ред на Съюза?

5) Трябва ли разпоредбите на член 19, параграф 1, второ изречение ДЕС във връзка с член 4, параграф 3, трето изречение ДЕС, член 2 ДЕС, член 267 ДФЕС и член 47 от Хартата да се тълкуват в смисъл, че

правовата държава следва да се счита за основна ценност на Европейския съюз до такава степен, че при съмнение относно съвместимостта с тази ценност и свързания с нея принцип на ефективна съдебна защита — що се отнася до независимостта на съдилищата и действащите съдии — на национални разпоредби, понижаващи възрастта за пенсиониране (пенсионната възраст) на съдиите съгласно изложения в първите два въпроса ред, националният съд трябва да разполага с правомощието служебно да спре прилагането на национални разпоредби, поставящи под съмнение принципа на несменяемост на съдиите, по отношение на всички съдии, попадащи в приложното поле на тези разпоредби?

([1]) ОВ L 303, 2000 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 7.

Преюдициално запитване от Oberster Gerichtshof (Австрия), постъпило на 14 август 2018 г. — GN, представлявана от бащата HM/ZU, в качеството на синдик в производството по несъстоятелност на Niki Luftfahrt GmbH

(Дело C-532/18)

(2018/C 427/13)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Oberster Gerichtshof

Страни в главното производство

Ищец: GN, представлявана от бащата HM

Ответник: ZU, в качеството на синдик в производството по несъстоятелност на Niki Luftfahrt GmbH

Преюдициален въпрос

Налице ли е пораждаща отговорност на въздушния превозвач „злополука“ по смисъла на член 17, параграф 1 от Конвенцията за уеднаквяване на някои правила за международния въздушен превоз, сключена в Монреал на 28 май 1999 г., подписана от Европейската общност на 9 декември 1999 г. на основание член 300, параграф 2 ЕО и одобрена от нейно име с Решение 2001/539/ЕО ([1]) на Съвета от 5 април 2001 година („Конвенцията от Монреал“), когато чаша с горещо кафе, която е сервирана на монтираната на предната седалка масичка в летящ във въздуха самолет, се хлъзне и падне по неизяснена причина, вследствие на което пътник претърпи изгаряне?

([1]) Решение на Съвета от 5 април 2001 година относно сключването от Европейската общност на Конвенцията за уеднаквяване на някои правила за международния въздушен превоз (Конвенцията от Монреал) (ОВ L 194, 2001 г., стр. 38; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 8, стр. 112).